

ЦАР ЛАЗАР И ЦАРИЦА МИЛИЦА

Цар Лазаре сједе за вечеру,
покрај њега царица Милица;
вели њему царица Милица:
"Цар-Лазаре, српска круно златна,
ти полазиш сјутра у Косово,
с` собом водиш слуге и војводе,
а код двора никог не остављаш,
царе Лазо, од мушкијех глава,
да ти може књигу однијети
у Косово и натраг вратити,
одводиш ми девет миле браће,
девет браће, девет Југовића:
остави ми брата бар једнога,
једног брата сестри од заклетве".
Њој говори српски кнез Лазаре:
"Госпо моја, царице Милице,
кога би ти брата највољела
да т` оставим у бијелу двору?"
"Остави ми Бошка Југовића".
Тада рече српски кнез Лазаре:
"Госпо моја, царице Милице,
када сјутра бијел дан осване,
дан осване и огране сунце,
и врата се отворе на граду,
ти ишетај граду на капију;
Туд ће проћи војска на алаје:
све коњица под бојним копљима,
пред њима је Бошко Југовићу,
а он носи крсташа барјака;
кажи њему од мене благослов:
нек` да барјак коме њему драго,
па нек` с тобом код двора остане".
Кад ујутру јутро освануло
иградска се отворише врата,
тадишета царица Милица.

Она стаде граду код капије,
ал' ето ти војске на алаје,
све коњица под бојним копљима;
Пред њима је Бошко Југовићу,
на алату вас у чистом злату;
крсташ га је барјак поклопио,
побратиме, до коња алата;
на барјаку од злата јабука,
из јабуке од злата крстови,
од крстова златне ките висе,
те куцкају Бошка по плећима.
Примаче се царица Милица,
па ухвати за узду алата,
руке склопи брату око врата,
пак му поче тихо говорити:
"О, мој брате, Бошко Југовићу,
цар је тебе мене поклонио,
да не идеш у бој на Косово,
и тебе је благослов казао:
да даш барјак коме теби драго
да останеш са мном у Крушевцу,
да имадем брата од заклетве".
Ал' говори Бошко Југовићу:
"Иди, сестро, на бијелу кулу;
а ја ти се не бих повратио
ни из руке крсташ барјак дао
да ми царе поклони Крушевац;
да ми рече дружина остала:
гле страшивца Бошка Југовића!
Он не смједе поћи у Косово
за крст часни крвцу прољевати
и за своју вјеру умријети".
Пак поћера коња на капију.
Ал' ето ти старог Југ-Богдана
и за њиме седам Југовића;
све је седам устављала редом,
ал' ни један ни гледати неће.
Мало вр'еме затим постајало,
ал' ето ти Југовић Војина,
и он води цареве једеке,

покривене са сувијем златом.
Она под њиму`вати кулаша
и склопи му руке око врата,
па и њему стаде говорити:
"О мој брате, Југовић-Војине,
цар је тебе мене поклатио,
и тебе је благослов казао:
да даш једек коме тебе драго,
да останеш са мном у Крушевцу,
да имадем брата од заклетве".
Вели њојзи Југовић Војине:
"Иди, сестро на бијелу кулу;
не бих ти се јунак повратио
ни царева једеке пустио
да бих знао да бих погинуо!
Идем, сејо, у Косово равно
за крст часни крвцу прољевати
и за вјеру с браћом умријети".
Пак поћера коња на капију.
Кад то виђе царица Милица,
она паде на камен студени,
она паде, пак се обезнани.
Ал`ето ти славнога Лазара:
када виђе госпођу Милицу,
удрише му сузе низ образе;
он с`обзире с десна на лијево,
те дозивље слугу Голубана:
"Голубане, моја вјерна слуго,
ти одјаши од коња лабуда,
узми госпу на бијеле руке,
пак је носи на танану кулу;
од мене ти богом просто било,
немој ићи у бој на Косово,
већ остани у бијелу двору".
Кад то зачу слуга Голубане,
проли сузе низ бијело лице,
па одсједе од коња лабуда,
узе госпу на бијеле руке,
однесе је на танану кулу;
ал`свом срцу одољет не може

да не иде у бој на Косово,
већ се врати до коња лабуда,
посједе га, оде у Косово.